

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῆναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Γῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — διγμοὶ νῆα καὶ ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φῆ μαῦρο φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐκτὴ τοῦ Μάρτη κι' εἰκοστῇ,
φέστα τῆς Λαύρας ἑακουστῇ.

Ἑπτὰ κι' ἑξῆντα καὶ τετρακόσα,
τῶν προπατόρων ἐλύθ' ἡ γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Ποιοὶ νῆναι τοῦτοι, Φασουλῆ, ποὺ φθάνουν ἀπὸ πέρα ;
Φ.—Εἶναι τῆς Λαύρας τῆς γνωστῆς ἢ προσφιλῆς ἡμέρα
κι' αὐτοὶ ποὺ φέρουν ἄρματα παρωχημένων χρόνων
ὅν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ σκιαῖς προγόνων.
Π.—Τὸν διᾶβολό μας ἔβρηκαμε μὲ τοὺς φουστανελάδες...
μόνο γιὰ τούτους ἔμπηκαμε ὅτους τωρινούς μπελάδες.
Φ.—Ἀλήθεια λές, βρέ Περικλῆ... κι' ἐγὼ γι' αὐτοὺς ἐχάθηκα
καὶ σὰν τῆς ἀμαρτίας μου τοὺς ἐπαρσιχάθηκα...
Π.—Κύτταξε πῶς ξανάρχονται...
Φ.— Ἄς ἔλθουν, Περικλέτο...
Χίλια σαρούχια δὲν τιμῶ σὰν ἓνα στιβαλέτο.

(Ὁ Ρήγας πλησιάζει
καὶ δυνατὰ φωνάζει.)

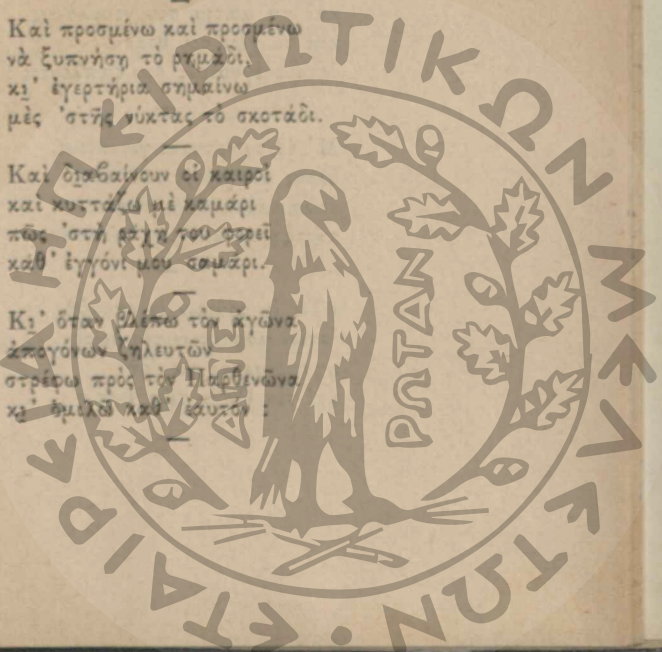
Ὡ παιδιὰ μου, ὄρφανὰ μου,
σκορπισμένα ὅω κι' ἐκεῖ,
τὰ μεγάλα βάσανά μου
ἄς τὰ ψάλλ' ἡ μουσικὴ.

Τόσους χρόνους ὁ καυμένος
ὅτων γραμμάτων τὸ καμίνι
καρτερῶ μαρμαρωμένος
κάτι ἑαφνικὸ νὰ γίνη.

Καὶ προσμένω καὶ προσμένω
νὰ ξυπνήσῃ τὸ σκατάδι,
κι' ἐγερτήριον σημαίνει
μὲς ὅτῃς νύκτας τὸ σκοτάδι.

Καὶ διαβάζουν οἱ καιροὶ
καὶ κυττάζω μὲ καμάρι
πῶς ὅτῃ ἀρχὴ τοῦ φρεῖ
κάθ' ἐγγόνι μου σφίξι.

Κι' ὅταν βλέπω τὸν κῆνα
ἀπογόνων ἡλιευτῶν
στρέφω πρὸς τὸν Περικλῆνα
κι' ἡμιχῶ κατὰ ἑαυτὸν :

«Ω συφοριασμένε Ρήγα,
τὰ ψωμιά σου εἶναι λίγα...
γενεὰ γενναιοτέρα
ἐξεφύτρωσ' ἐδῶ πέρα.

Τόσος χρόνος πιά σὲ φθάνει,
ποῦ τιμᾶται τὸ νομά σου,
κι' ὅλ' ἡ θέσις, ὅπου πιάνει
τὸ μεγάλο ἀγαλμὰ σου
'στῶν γραμμάτων τὸ καμίνι,
ἐλευθέρ' ἄς ἀπομείνη
δι' ἀγάματ' ἀπογόνων,
ποῦ κινοῦν τὸν ξένον φθόνον.

Τόπο γιὰ τὴν νέα ράτσα
κι' ὅποιος πρόγονος δὲν χαίρει
θὰ τοῦ δώσῃ μία μπάτσα
τὸ μαρμαρίνὸ μου χέρι.

Βάλετε σὲ μαύρη κάσσα
τὰ ροματικά μας τὰ βαρειά,
σχίστε τοῦ παππᾶ τὰ ράσσα
καὶ τοῦ Ρήγα τὰντεριά.

Καιρὸς εἶναι νὰ ξεπέσῃ
ὅλ' ἡ δόξα πῶν προγόνων
καὶ στεφάνη νὰ φορέσῃ
ἡ φυλὴ τῶν φαμφαρόνων.

Σὰν κι' ἐμένα τόσους ἄλλους
κι' ἐθνομάρτυρας μεγάλους
ἐμπροστὰ μου ἀντικρύζω
καὶ μονάχος ψιθυρίζω :

«Δόλιε Ρήγα καὶ πατέρα,
τί χαζεύεις ἐδῶ πέρα,
καὶ παιᾶνας ἀπαγγέλλεις
κι' ἄραις μάραις τσαμπουνᾶς,
καὶ καλὰ καὶ σώνει θέλεις
ἐθνομάρτυρας νὰ περνᾶς ;

«Τί θαρρεῖς πῶς εἶσαι σὺ
καὶ τὰ μάτια σου γουρλώνεις,
καὶ τὸ χέρι σου θρασὺ
'στὸς ἐγγόνους σου ξαπλόνεις ;

«Μ' ἐθνομάρτυρας γενναίους,
ὅλους φλογεροὺς καὶ νέους,
ἐπλημύρηνσεν ἡ πλάσις
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

«Τίς ἐκ τούτων ἐν σπουδῇ
'στῶν μαρτύρων τὸν σωρὸν
καταδέχεται νὰ 'δῇ
καὶ τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν ;

«Ω παιδιὰ μου, σκορπισμένα
δεξιὰ κι' ἀριστερά,
ἐνδοξὰ κι' εὐτυχισμένα,
ποῦ κλωτσᾶτε τὸν παρᾶ,
διώξετέ με ἄπ' ἐδῶ
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κουτούς,
οἰκεφάλους πρὶν ἰδῶ
τῆς Αὐστρίας ἀετούς.

Διώξετέ με ἄρον ἄρον
πρὶν νὰ πέσουν βουρδουλιαῖς
τῶν Ἀψούργων καὶ Μπαγάρων
εἰς τῆς ἁδειαῖς σας κοιλιαῖς.

«Ἄλλων πρόσωπα σκαλίστε
σὲ Πεντέλης ἄσπρους λίθους,
καὶ 'στὴν θέσι μου καθίστε
νέον Ρήγαν ἐκ τοῦ πλήθους
τῶν γενναίων σας μαρτύρων
τροβαδούρων καὶ Σωτήρων.

Τόνος νέος ἄς ἡχῇσῃ
κι' ὅποιος ἄλλος κι' ἂν καθίσῃ
εἰς τὴν θέσι μου μουρλὸς
καὶ φιλόπατρις ἀντάρτης,
πάντα θάνατι πιὸ καλὸς
ἀπὸ 'μένα ἐθνομάρτυρας.

Ἐβαρέθηκα νὰ χάσκω
'στὸ καμίνι τῶν γραμμάτων,
κι' ἀηδίαῖς νὰ διδάσκω
παλαιῶν κατορθωμάτων.

Ἐβαρέθηκα ν' ἀκούω
τῶν ρητόρων τὰς παλαύρας,
καὶ θουρίου ν' ἀνακρούω
'στὸ ξημέρωμα τῆς Λαύρας.

Ἐβαρέθηκα τὰ πάντα,
τὰς φῶδας τοῦ μαρτυρίου,
μὰ κι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα
τοῦ πλησίον Γρηγορίου.

Ἐγινε κι' αὐτὸς ὁ γέρος
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς,
καὶ μὲ πέρνει πνεῦμ' αἰέρος
καὶ μὲ φέρει 'στὰς Φερὰς.

Νέα ράτσα μ' ἐνθαρρύνει,
φεύγ' ἡ πλάσις ἡ σαχλή,
ποῦ καὶ σὰς παραθρύνει,
μὰ κι' ἐμένα μ' ἐνοχλεῖ.

«Ὅσοι δὲ γιατροὶ θὰ γίνουν
εἰς τὸν μετ' ὀλίγον χρόνον
γιὰ καθάρσιο θὰ δίνουν
καὶ τὴν δόξα τῶν προγόνων.

Τὸν σὶρ Μυλλόρδο τὸν ἀπεφάνη
τοῦ Μάρτ' ἡ Λαύρα γιὰ τὸ κανόνι.

(Ὁ Πατριάρχης προχωρεῖ
κι' ἀκίνητος τοὺς θεωρεῖ).

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου, παιδιὰ μου, νὰ σὰς σκίπῃ.
ἄπάνω σας ἔλατε τὸ ράσσο μου ν' ἀπλώσω . . .
εἰς βλέπω γύρω γύρω καὶ σκίετομαι ἂν πρέπει
κἄν νὰ σὰς εὐλογήσω κἄν νὰ σὰς φασκελώσω .

Τὸ ράσσο τοῦ παππᾶ σας κι' ἡ φοβερὴ κρεμάλα
εἰς ἔβαλαν ἀλήθεια εἰς ἐξοδα μεγάλα,
καὶ τῶν πολλῶν δανείων τὸ πάνσοφον ἐμπόριον
ἔγινε καὶ γιὰ 'μένα τὸν μάρτυρα Γρηγόριον.

Μὴ τὸν παλὸ καὶ νῆο τοῦ γένους Βασιλεῖ
θίλωντας τὴν 'δική μου νὰ βγάλετε θηλειὰ
θηλειὰς εἰς τὸ λαιμὸ σας ἔβαλατε μεγάλας
καὶ σπάζετε 'στὸν τοῖχο τῆς κλούβης σας καυκαλαῖς.

Σὰς βλέπω κι' ἡ καρδιά μου σπάζει καὶ πονεῖ
καὶ καλὰ εὐχὰς 'μὴ μόνον τὸν καὶμὸ μου . . .
οἷα φθάνει τῆς κρεμάλας ἐκείνου τὸ σκεῖν
ἀλλὰ καὶ σὰς ἀδίκως εἰς πῆρα 'στὸ λαιμὸ μου .

Μὴν τοῦ εἰς τὸ μέλλον νὰ βαλεῖτε μὴδὲ
κι' ἡ πρώτη δυστυχία νὰ γίνῃ γιὰ καλὸ,
κι' ἡ τύχη μὴ γιὰ πάντα 'στ' αἰῶνα σας νὰ καθίσταται
χρὸς πατὴρ μὲ σούρχεις πολέμων νὰ ἀνθίσταται .

Κι' ἂν ἐν εἰρήᾳ κανὴν ἀκουσθῇ, πολέμους
μὲ βροντὰς τουφέκι μὲ κρητὰ ἁρμάτια,
ἀπ' ἐκείνη τὴν ἁρμὰς τοῦ κρημνοῦ τὸν Πατριάρχη
θαίσητε νὰ τοῦ 'πότε ἀμαρτυρῇ καὶ τὸ ξυδῆ .

Γράψετε μὲ ταῦτο τὸ δεξιὸν ἄρσενον,
φαιδρὰ πλατὴν στρωθῆτε 'στὴς κλιστουρίας τῆς κάππας,
κι' αὐτ' ἐνὰ τὸ σπαθί σας νὰ πιτσκόψῃ πρᾶσσο
εἰς 'ὅταν κρεμασθῇ κοντὰ μου καὶ τὸν Παππά .

Τὰ πόδια σας ἄς πάρουν ταχύτητα δορκάδος
καὶ τρέχετε ἑστὴν δόξαν μαζί με τὸν Σωτήρα . . .
ποῦ τώρα νῶν' ἐκεῖνος ὁ ψάλτης τῆς Λευκάδος,
ποῦλεγε πῶς θὰ γίνη τὸ ράσσο μου πορφύρα ;

Ἄμμ' δέ ; . . . μὴδὲ πορφύρα, μὴδὲ παντιέρ' ἀκόμα,
κι' ἄμα κανέν' ἀκούσω γι' αὐτὸ νὰ κελαϊδῇ
χαμόγελο χωρίζει τὸ μαρμαρένιο στόμα
κι' ὅποιος στραβὸς δὲν εἶναι ἄς ἔλθῃ νὰ τὸ 'δῇ.

Ποῦναι τὰ Βασιλούδια ; ποῦ 'βρίσκεται κι' ἐκεῖνος
ὁ στολισμὸς τοῦ Θρόνου, ὁ νέος Κωνσταντῖνος ;
ἄς ἔλθουν εὐλογίαις νὰ πάρουν τοῦ παπποῦ
κι' ὅλα με τὴν εὐχή μου νὰ πᾶν ἑστὴν Ἀλεποῦ.

Κοντά μου ἄς βροντήσῃ Βασιλικὸ φουσατό,
ξεχάστε τῆς κρεμάλαις, ἔξω καρδιά καὶ νοῦ,
κι' ἔμαθα με χαρά μου πῶς ἦλθαν ἄνω κάτω
τὰ μέλη τῆς Συνόδου μετὰ τοῦ Γερμανοῦ.

Μακρύτερο, παιδιά μου, φορέσετέ μου ράσσο
τῆς νέας Ἐκκλησίας τὴν δόξαν νὰ σκεπάσω,
περιχαρῆς τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανὸν νὰ στρέψω
καὶ πᾶ ντὲ κἄτῳ ἑστῆς Λαύρας τὴν σχολὴ νὰ χορέψω.

Ἀφ' ὅτου ἑστῆς Ἀθήνας τὸ μυρωμένο χῶμα
μαρμαρίνος ὑψώθην, ὡς ἄνωθεν ἐγράφη,
ἡ τόση προκοπή σας με παπαρούνας χρῶμα
κι' αὐτὰ τὰ μάγουλά μου τὰ μαρμαρένια βάφει.

Ἑλλήνων παῖδες ἴτε . . . πολεμιστῆς προβάλλω
καὶ φλέγω τὰς ψυχὰς σας με μαρτυρίων ἔπη,
μὰ νὰ με συγχωρήτε γιὰ τοῦτα ποῦ σὰς ψάλλω,
θαρρῶ πῶς ἑστὸ λαιμὸ μου κι' ἄλλη κρεμάλα πρέπει.

Κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη καὶ πάλιν ἀλαλάξετε
κι' εὐθὺς ἀπὸ τοῦ νέου σχοινοῦ μου τὴν θηλειᾶ
ἓνα μικρὸ κομμάτι ἑστὸν κόρφο σας φυλάξετε
νὰ τόχετε γιὰ γοῦρι σὲ κάθε σας δουλειᾶ.

(Ὁ Κοράης ὁ Χιώτης προχωρεῖ
κι' αὐτὰ τὰ παρακάτω φλυαρεῖ).

Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο ξεπέφτει
κι' ἡ μεγάλη σοφία τοῦ Χιώτη,
ἄλλοι βάζουν ὀπίσω των νέφτι
καὶ προφθαίνουν τὰ γράμματα πρῶτοι.

Τὸ καμίνι κυττῶ σὰν τὸν χάχα
πῶς κοντεύει με μιὰ νὰ καῇ
καὶ φωνάζω «θαρροῦσες πῶς τάχα
κἄτι κάνεις καὶ σύ, Κοραῖ».

Νὰ σοφία με κότσα γερά,
ποῦ ν'τροπιάζει τὰ χρόνια τὰ πρῶτα,
νὰ φωστήρες σωστοὶ μιὰ φορά,
ποῦ δικαίως μου στρέφουν τὰ νῶτα.

Ἀπογόνους κυττάζω μεγάλους,
γλωσσολόγων θερμούς ἐγκεφάλους,
καὶ τὸ χάλι τὸ πρῶτο θυμοῦμαι
καὶ βαστώντας τὴν πένα κοιμοῦμαι.

Ἀκαδήμειαν Σίνα θωρῶ
καὶ θαυμάζω γι' αὐτὴν κι' ἀπορῶ . . .
«ἄχ! μὰ πότ' ἐπὶ τέλους θ' ἀνοίξῃ
τόσος κόσμος σοφὸς νὰ χημήξῃ ;»
συμφορά μας ! . . . κι' ἐκείνη κλεισμένη . . .
βρὲ σοφία ποῦ πάει χαμένη.

Βγαίνουν σπίθες ἀπ' ὅλων τὰ μάτια
καὶ φουντόνουν τριγύρω φωτιαῖς,
τὸ κοντύλι μου κάνουν κομμάτια
καὶ γελώντας μου δίνουν μυτιαῖς.

Νέας γνώσεις παντοῦ κοσκινίζουν,
τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς ταλανίζουν,
καὶ με κἄτι μεγάλα χωνιά
μέσ' ἑστ' αὐτιά μου τὰ δῶ ξεφωνίζουν :
«ἄδειασέ μας καὶ σὺ τὴν γωνιά».

Ἄν κανέναν μου τῶλεγε τότε
πῶς οἱ νέοι σοφοὶ φωτοδοταί
θὰ μοῦ κόψουν μιὰ μέρα τὸν βῆχα,
τὰ κιουτάπια με μιὰ θὰ σφαλοῦσα
καὶ ἑστὴ Χίο κι' ἐγὼ θὰ πλουτοῦσα
λεμονάκι γλυκὸ καὶ μαστίχα.

Ἄν πάλιν ἔπερνα ζωὴν
εἰς τῶν φωστήρων τὴν βοήν
με παρακλήσεις περισσὰς
ἄλλο δὲν ἠθέλ' ἀπὸ σᾶς
παρὰ καθέναν σας σοφὸς
με νέας ἐπιστήμης φῶς
σ' ἐμὲ νὰ φέξῃ τὸν παλῆρ
με τὰ βαθεῖα γεράματα
νὰ ξαναπάω ἑστὸ σχολεῖο
νὰ ξαναμάθω γράμματα.

Ὁ Φ. — Σὰς ἀπαντᾷ κι' ὁ Φασουλῆς με γλῶσσαν θαρραλεῖα.
Κολοκοτρώνη, μὴ φορῆς τὴν περικεφαλαίαν . . .
ἐμπρὸς μας βγάλε ταπεινῶς τὸ κράνος τὸ βαρὺ
καὶ τὴν φυλὴν προσκύνῃσε τοῦ ντιλικάτου γούστου,
ἡ δῶσε το ἑστὸν Ἀνακτα με σὶχ νὰ τὸ φορῇ
ὅταν πηγαίῃ ἑστὰ λουτρά γιὰ τοὺς ρευματισμοὺς τοῦ.
Καὶ σύ, μεγάλε Ψαριανέ, με τῆς βρονταῖς μας φρίξε
κι' ἐκεῖνα τὰ μπουρλότα σου ἀπὸ τὰ χέρια ρίξε . . .
ἄλλος ἐβγήκε τῆς στερεᾶς καινούριας Μπουρλοτιέρης,
γιὰ τὸνομά του μὴ ρωτᾷς . . . τὸν ξέρω καὶ τὸν ξέρεις.

Τοιαῦτ' ἀνδραγαθήματα τὸν νοῦ σας θὰ γανώσουν
καὶ πρὶν τὰ Μαυσαλεῖα σας κι' ἐφέτος στεφανώσουν
σεῖς τρέξετε με στέφανα ἑστὸς ἀπογόνους γύρω
κι' ἐγὼ τοῦ χρόνου πρὸ πολὺ θαλθῶ νὰ σας οἰκτείρω.

Καὶ τὸ «Σκριπ» τὸ χαϊδεμένο, προσφιλεῖς μου συμπόλιται,
ἄρχισε πολὺ δικαίως μιὰ δεκάρα νὰ πωλῇται,
κι' ὅπως εἶναι τοῦ ψηλοῦ τοῦ τοῦ συνάκτου τὸ κομμάτι
ἐμεγάλωσε τοῦ φύλλου καὶ τὸ σχῆμα κι' ἡ τιμή.
«Σκριπ» με τρέλαις, «Σκριπ» με γέλοισι, «Σκριπ» με πνεύματος σφαιρίδι
καὶ τοῦ Ἀθανασιάδη τὴν περιτεχνὴν γραφίδα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοστὸς πολὺς.